

v najhujšem političnem fanatizmu vzgojena planokratija je šla med slovensko ljudstvo, je bila sovraštvo in nesrečo, gospodarski bojkot politiko polena, nesloga in razuzdanost; med stvari je ustanovila „krščansko-socialno“ stranko, ki ni ne krščanska ne socialna, med kmeti pa lažljivo „kmetško zvezo“, ki je le molzna zveza za klerikalne advokate. „Konzumi“, bančne posojilnice, „Marijine družbe“ polne zakonskih mater, fantovska društva, ki so nava zbirališča pretepačev in pijancev. — to je bila stvarstva klerikalne stranke. In pest, ki je bila brezobzirna pest je bila vsa taktika te klerikalne stranke, katera se je naposled sama odzvala sramovati katoliškega imena in se je prekrstila v „Vseslovensko ljudsko stranko.“ Ta stranka, v kateri tiči še vedno eno protiljudsko klerikalno jedro, je skušala v najhujšem času mirnejšo politiko voditi; zavijala se je v avstrijsko v avstrijski plašč, napadala na vse druge Srbe in v njih slovenske prijatelje in mehanizirano, da bi postal eden njenih voditeljev „večja zverina.“ In res, naša vlada je napravila ožindranega dr. Ivana Šušteršiča v kranjskega deželnega glavarja, samo da bi slovensko-klerikalni poslanci bili za „uslugo“ vdeležni ter udani. Pa se je zmotila, naša vlada! In češko komando in brez vsacega sledu kakšnega vzroka so slovensko-klerikalni poslanci izrekli nakrat obstrukcijo v štajerskem deželnem zboru. Vkljub temu, da so s slovenskemu ljudstvu samemu na milionske kron škode povzročili, preprečili so z najhujšimi nasiljem skozi par let sleherno gospodarsko delo v deželnem zboru. Zaman jih naša vlada prosila, da naj bodo pametni . . .

A zdaj je prišla vojna na Balkanu. Stvar, ki se tiče Avstrije. Zadeva, pri kateri lahko vidi celoti potoki avstrijske krvi tečejo. In nakrat je slovensko-klerikalna stranka zapričela zopet svojo politiko. Spremenila je zopet svoje ime, izročila se je s hrvatsko pravaško stranko. Dr. Korošec, Grafenauer in dr. Šušteršič so nakrat objavili, da so vsi Slovenci sami „Hrvati.“ Za Srbe, ki so jih svoj čas proklinjali, se danes navdušujejo in kakor najstrastnejši ljubljanski klerikalci pred 4 leti napadajo in oni zdaj nasto domovino . . .

To je komedija, — pa zločinska komedija! In zdaj pride najhujše. V času, ko je naša Avstrija vsled srbskih in ruskih sovraštvo in tako nevarnem položaju, ko se diplomati dan in noč trudijo, da preprečijo veliko, vendar svetovno vojno, ko zna vsak trenutek dobiti milijardnih korakov priti, ko bi bilo torej treba, da je vse složno, kar imale še nekaj avstrijskega prepričanja in ljubezni do cesarja, — v tem resnem času so padli slovenski klerikalni poslanci zopet brez vsacega vzroka državni zbornici v hrbet in so izrekli v proračunskem odseku zopet hudobno, neopravičeno ter naravnost zločinsko obstrukcijo! Razbiti hočejo torej še državni zbor. Zakaj? Vzroka nimajo ti komedijanti! Naravnost, da se potegnejo s to obstrukcijo za Srbe, ki stojijo pod bičem komisarja Cuvaja. Ali avstrijski državni zbor vendar nima moči, da bi tega ali onega komisarja na Ogrskem od-

pekarne opeko ter jo odkladali na tem polju, ki je kupil Fric. Vozil so vozili ter je navozil veliko apno. Potem so jeli dovažati les, pesek, apno. Naposled so poleg plot, ne daleč od Ivanovega stanovanja, pokopali jarke temelj in zidarji so jeli zidati veliko hišo.

Ivan je zrl na vse to in srce se mu je krčilo. Hiša je rastle slično gobi po dežu ter je zrastle v enem mesecu na širjavo in na visokost. Poprje, ako je bil Ivan okrog svoje hiše na dvorišču, pogledal na to na drugo stran, pa je videl vsjo vas kakor na dlani. V ravnih vrstih ob ulici so stala koče, za njimi je bilo veliko dvorišče, škedenji in vrtovi. Sedaj pa so Friceve srbe, njegov hlev in škedenji, jele zapirati Ivanu razjed na eno stran vasi. Ivanu se je zdelo, da mu je jelo primanjkovati solnca, da so njegova hiša, njegov sadnik ostali njegov nezaželen grob. Žalost, kruta žalost mu je stiskala srce. Radi nje je postal Ivan čimdalje bolj nemiren. Celo z ženo se ni razgovarjal več, niti božal več svojih otrok. Vse ga je jezilo, ničesar mu ni šlo več na voljo. Zdelo se mu je, da zelenjava na vrtu ni tako okusna kakor je bila svoji dni, niti ne tako okusna, kakor je bila drugokrat.

(Naprej priložniti.)

pravil. Nas na Avstrijskem hrvatske razmere prav nič ne brigajo. Ta izgovor klerikalcev je torej jalov. Vse kaže, da tičijo za to brezvestno komedijo vse drugi vzroki.

Slovensko-klerikalni voditelji menda res mislijo, da je prišel že čas njih zetje, da stoji Avstrija pred svojim razsulom in da se uresničijo kmalu trialistične sanje o Veliki Hrvatski, h kateri naj bi se priklopilo tudi južne dele Štajerske in Koroške. Klerikalni voditelji že mislijo, da se jim ničesar ne more in ne sme zoperstaviti. In zato hočejo v Avstriji le kolikor mogoče mnogo razdora, sovraštva, upornega mišljenja širiti, hočejo slovenskemu ljudstvu vcepiti v srce mržnjo proti Avstriji. Ni čuda, da se med njimi tako mišljenje šopiri, — saj se nahajajo med klerikalnimi voditelji možaki, ki so bili že zaradi veleizdaj v večmesečni preiskovalni ječi. Klerikalcu ravno ni ničesar sveto, — edino sebe in svoj sebični cilj pozna . . . Svoj čas so rekli slovenski klerikalci, da jim je staro geslo sveto: „Vse za vero, dom, cesarja.“ Danes so vrgli to geslo kakor umazano cunjno na gnojišče. Vero so zamenjali z ostudno svojo požrešno politiko, dom avstrijski hočejo razbiti in na cesarja so že davno pozabili . . .

Slovenski klerikalci so se podali na jako nevarno pot. Res je, da jim je večina ljudstva sledila, da so slovenski kmetje večidel res mislili, do se grè tej črni gospodi za katoliško vero. Res je to, ljudstvo jim je sledilo, — a nikdar jim ne bode ljudstvo sledilo na protiaavstrijski poti.

Politični pregled.

Politični položaj. Slovenski poslanci torej doslej nočejo odnehati od svoje brezplodne in nevarne obstrukcije v državnem zboru. Sicer so se že sami v svojem klubu sprli in radikalni elementi so zrastle dr. Šušteršiču čez glavo. Bajje je mož celo odstopil kot klubov načelnik in jih je moral od svojih lastnih pristašev par prav ostrih požreti. Vprašanje je le, kaj hočejo slovenski poslanci s svojo obstrukcijo doseči? Namesto da bi se pošteno razpravljalo o državnem proračunu, sprejelo se bode zopet proračunski provizorij; državna zbornica si naravnost sama najvišjih svojih pravic odreka. V vladi blizu stoječih listih se tudi čuje, da vlada ne bode dolgo gledala na to počenjanje slovensko-hrvatskih poslancev. Namigava se že, da se vendar lahko s § 14, torej brez državnega zbora, vlada. Še grši pa so drugi dogodki, ki so se na zadnjih sejah pojavili. Nekateri češki in tudi slovenski poslanci namreč mislijo, da smejo na podlagi svoje imunite te tudi take stvari naglašati in izgovarjati, za katere bi prišli na Ruskem ali Srbskem na vislice. „Državni zbor je postal tribuna za veleizdajo“, piše neki nemško-klerikalni list, ki stoji baje najvišjim krogom precej blizu. Iz vseh teh vzrokov se sodi splošno, da naša državna zbornica ne bode dolgo živela. Pokopali jo bodo ljudje, ki so danes Avstriji, jutri veleizdajalci, danes katoličani, jutri pa brezverci, — pokopali jo bodo hujskači, ki ljubijo le zmešnjavo . . .

Državna zbornica zboruje, to se pravi: semtertja se sklíče kakšnjo splošno sejo, na kateri se poslanci zaradi tega ali onega narodnjaškega „mišjega dreka“ stepejo. V proračunskem odseku pa se ne pride naprej, ker obstruirajo slovenski poslanci. Primanjkuje nam prostora, da bi prinašali daljša poročila o državni zbornici in zato bomo le v važnih trenutkih poglavitve točke našeli.

Slovenski klerikalci in Avstrija. Prvi vodja slovenskih klerikalcev dr. Ivan Šušteršič je potegnil sebi in svoji stranki krinko raz obraza. Medtem ko je mogoče, da bode morala

naša država v kratkem sabljo proti Srbom potegniti, imenuje dr. Šušteršič srbske zmage na Balkanu „naše zmage“ in pravi nadalje: „Jugoslavlani v monarhiji imajo iste vojaške čednosti, kakor njih bratje na Balkanu; a oni do slej niso mogli doseči svoje lastne prostosti in tak položaj je nevzdržljiv.“ — To je odkrita beseda, čeprav meji vsekakor na veleizdajstvo. Ako hočejo Šušteršič, Korošec in Grafenauer „prosti“ od Avstrije postati, naj gredo v božjem imenu v Srbijo ali Crnogoro kot apostolni panslavizma. Tiste pa, katerim Avstrija ni le prazna pena, naj pustijo pri miru.

O slovenski obstrukciji v proračunskem odseku državne zbornice prinesel je „Grazer Tagblatt“ zanimiv razgovor s poslancem Marckhl, kateremu posnemamo sledeče točke: „Postopanje slovenskih poslancev je nezaslišano izzivanje vseh onih, ki poznajo pomen parlamentarne razprave o državnem proračunu. To važnost pozna vsak politik, ki si je svest svoje odgovornosti, to pa zlasti v času, ko je tudi zunanji položaj naše države v jako kritičnem razvitku. V tej zavesti so vsi člani odseka brez razlike stranke — razven Jugoslavlancev, ki obstrirajo in ki prav nič ne skrivajo svoje želje, parlament razbiti. Ako bi se šlo tem gospodom (slov. klerikalnim poslancem) in tistim, ki za njimi stojijo, v resnici zato, da se napravi na Hrvatskem red in da se odpravi kraljevega komisarja Cuvaja, bi morali kakor drugi člani izprevideti, da ta pot ne bode dovedla do cilja . . . Nezaslišana frivolnost je, ako se trdi, da naš parlament ne more gospodarskega, kulturnega in socialnega dela izvršiti, kër ne napravi v drugi državni polovici reda. Voditelji obstrukcije samine poznajo njene resnične vzroke. Celo hrvatski poslanci, ki so poklicani za zastopanje hrvatskih zahtev, ne odobravajo te slovenske obstrukcije.“ — S tem resničnim besedam je vsa brezvestnost slov. klerikalnih poslancev označena.

Prav vse, vsaj vse kar je resnega in poštenega v državni zbornici, obsoja obstrukcijo slovenskih poslancev v proračunskem odseku. Tako je n. p. nemški klerikalni (!) štajerski poslanec pl. Pantz v državni zbornici m. dr. dejal: „Poklican sem proti slovenski trialistični taktiki nastopiti. Kër se mora proračunski odsek zaman trdititi proti slovenski obstrukciji, ne more imeti državni zbor svojih rednih sej. Tekom celega meseca novembra se bodo le tri seje vršile; v tem času pa grè Avstrija nasproti svetovno-zgodovinskim dogodkom.“ — Torej niti klerikalci ne odobravajo lahkomišelnost postopanje slovenskih poslancev. Sicer pa je tudi prav žalostno, s kako pobalinsko surovostjo izvršujejo slovensko-klerikalni poslanci svojo „obstrukcijo“. Pretepajo se, kakor „čuki“ doma, — čudno, da še nože niso iz škorenj potegnili. Seveda, „poslanec“ Gostinčar, ki je še pred par leti v farskem „konzumu“ v Ljubljani kište nosil, ne more olike poznati. In istotako njegovi tovariši. Ali prišla bode močna metlja, ki bode te slovensko-farske smeti iz državne zbornice spravila . . .

Slovenci — hrvatski hlapci. „Grazer Tagblattu“ se piše iz Dunaja: „Slov. poslanci so v proračunskem odseku začeli obstrukcijo. Medtem ko so se njih tovariši v delegaciji patriotizma kar cedili, grozijo zdaj, da bodo brez ozira na izredno resni položaj, v katerem se nahaja danes monarhija, obstrukcijo tudi v plenum državne zbornice prenesli. To storijo baje zaradi tega, ker se na Hrvatskem še ni Cuvaja vrglo. Brez ozira na to, da avstrijska državna zbornica sploh nima nobene pravice, vtikavati se v razmere Hrvatske, se mora pribiti, da se poklicani hrvatski poslanci tudi v ogrski zbornici doslej niso teh sredstev posluževali. Zakaj hočejo biti slovenski poslanci bolj hrvatski nego hrvatski poslanci sami? Dr. Šušteršič in njegovi tovariši igrajo dvojezično igro. Vsed svojega trialističnega stremjenja prišli so pod jarem zagrebških politikov in tako morajo slovenski poslanci v avstrijski državni zbornici igrati hlapce srbsko-hrvatske koalicije. Ta koalicija je svoj čas hrvatski sabor razbila, dečke in deklince iz ljudske šole v politične demonstracije hujskala,

razpust ustavnih razmer na Hrvatskem izsilila; zato pa naj zdaj slovenski poslanci avstrijski državni zbor razbijajo, ako bi cesar ne te hujskajoče hrvatske gospode takoj v zagrebško vlado poklical. To je najsurovejše politično izsiljevanje! Cesarju grozijo v hipu, ko je tako počenjanje skoraj veleizdaja. To naj bi vse velike stranke v zbornici slovenskim poslancem enkrat odkrito povedale!

Novi telefon, ki je namenjen izključno za vojskine čase, se je skončalo. Telefon veže avstrijsko vojno ministerstvo z zadnjim jugom naše države in konča v Zadru. Narejen je iz posebno močne žice in se ne dotakne nobene vasi ali hiše.

Razmere na Hrvatskem so postale tako kričeče, da mečejo svoje sence tudi na Avstrijo. Te dni se je vršila tudi mogočna demonstracija proti kraljevem komisarju, katero je sicer policija s sabljó razgnala. Na komisarja samega sta se izvršila že dva napada, ki sta oba ponesrečila. Listi izven Hrvatske poročajo, da je položaj skrajno napet in da se je bati izbruha nevarnih nemirov... Kaj je na stvari? Po našem mnenju je hrvatsko-srbska koalicija napravila celo vrsto globokih političnih napak, ki se zdaj nad hrvatskim ljudstvom maščujejo. Hujskarija, ki vleče celo šolsko deco v politiko in ki se ponša z revolverjem, ne more nikomur in nikjer koristiti. Ker poslanci na noben način niso hoteli v hrvatskem saboru gospodarskega dela izvrševati, razpustila je vlada sabor. In ker se je potem hujskarija še hujše nadaljevala, suspendirale so se vse ustavne pravice, tako da stoji Hrvatska danes popolnoma pod komando komisarja Cuvaja. Nam ta mož gotovo ni simpatičen, kakor se nam tudi sploh ne dopade kruto nastopanje madžaronstva, ki je vedno na Hrvatsko le Khuen-Hedervaryje in Cuvaje pošiljala. Ali hrvatski politiki so sami vsega tega skrivili, zlasti odkar se čuti med njimi tako očitno srbski vpliv. Najslabši vtis na vso javnost pa je napravilo dejstvo, da so hrvatski politiki zdaj zanesli potem njim pokornih slovenskih poslancev svojo nasilno taktiko tudi na Avstrijsko in zlasti v avstrijsko državno zbornico. To jim vsekakor ne bode koristilo, kajti s takim divjanjem v avstrijski državni zbornici doprinaša se k večjem dokaz, da dotični ljudje niso zreli za ustavno pravico.

Politični umor. Španski ministerski predsednik José Canalejas y Mendez je bil 12. t. m. na cesti umorjen. Ustrelil ga je socialistični revolucionar Manuel Pardinás iz političnih vzrokov. Canalejas je bil takoj mrtev. Pardinás je hotel pobegniti; a ko je opazil, da se mu to ne bode posrečilo, se je tudi sam ustrelil. Tudi morilec je mrtev.

V Belgiji je vlada predložila nujni načrt za splošno oboroževanje. Vtemeljuje svoj nujni predlog s tem, da se je splošni svetovni položaj hudo poslabšal in da mora biti vsled tega vsaka vlada za vsak slučaj pripravljena. Stvar je povzročila v javnosti mnogo razburjenja.

V Angliji je doživela vlada pri posvetovanju o Homerale Bill v zbornici hud poraz, ker je pri nekem dodatnem predlogu večina proti vladi glasovala. Govori se, da bode vsled tega angleška vlada morala odstopiti.

SUKNA in modno blago za gospode in gospe priporočila izvozna hiša 140 **ZEFIRE**
Prokop Skorkovský in sin v Humpolcu na Češkem.
Vzorci na zahtevo franco. Zelo zmerne cene. Na željo hočem dati takoj izgotoviti gospodske obleke.

Pazljivost

preprečila je že marsikatero nesrečo. Pazljivost naj bi človek tudi rabil, da obvari svoje zdravje. Tako naj se n. pr. ne čaka, da postane iz male bolečine v rokah ali nogah revmatična bolezen; saj imamo vendar dobre, priznane preparate, ki se jih je že tisočkrat preiskusilo in ki zamorejo marsikatero bolezen že v kali zadušiti. Tozadevno izjavo, ki je pravilna, najdemo v pismu, katerega je Nj. ekscelenca baronica Helene Freytagh-Loringhoven, roj. baronica Buxhoeveden, Gorica, Corso Verdi 36, na lekarnarja E. V.

Novice.

Naš koledar 1913

je izšel in obsega 144 strani; razven 8 slik prinaša veliko vrsto gospodarskih člankov, po-vesti, zabavnih spisov, podučnih sestavkov, seznamkov sejmov itd. Cena mu je zopet le 60 vinarjev, s poštnino 70 vin. Kdor naroči 10 koledarjev, dobi enega zastonj. Najceneje je, ako se naročilnemu pismu dotično svoto v znakah priloži. — Razširjajte, kupujte, zahtevajte naš koledar!

Kmetijska razstava 1913 za planinske dežele. Piše se nam: Društvo „Grazer Herbstmesse“ vpriporilo ob priliki jesenskega sejma leta 1913, i. s. v času od 27. septembra do vštveši 5. oktobra kmetijsko razstavo za planinske dežele. Ker se je doslej že govedo, žrebce, svinje, ovce in perutnino razstajljalo, namerava se l. 1913 razstavo živali opustiti in le kmetijsko razstavo po sledečih skupinah uresničiti: A) Zemljiški pridelki: žitje (pšenica, rž, ječmen, oves, koruza); fižol; repa in krompir; hmelj; sadje in grozdje; zelenjava. — B) Živalski pridelki: mleko; puter; sir. Končno tudi orodje in mašine za preiskavo, predelovanje in prenašanje mleka ter mlečnih produktov, hlevsko orodje in pohištvo, zadnje v načrtih in modelih. — C) Kmetijski stroji in orodje; predstavilo se bode od dotičnih trdk zlasti mašine, ki so za naše planinske razmere primerne in ki se jih lahko v obratu kaže. — D) Kmetijske potreščine: tu se bode razstavilo le umetna gnojila in taka krmilna sredstva, ki kažejo izdelani surovi material. — E) Slike ekonomičnih razmer: k tej skupini spadajo številke gledé podlage produkcije posameznih okrajev, gospodarski načrti ti- obratov, proračuni rentabilitete in kmetijsko knjigovodstvo. — F) Kmetijsko preiskuevanje, šolstvo in združništvo kmetijstva: Tu se bode pokazalo delovanje posameznih preizkuševališč, nadalje kmetijsko šolstvo in grafične slike o delovanju kmetijskih društev ter zadrug. — G) Gozd in lov: Tu se razstavi gozdne produkte, uredbo gozdnega obrata, lovske trofeje in pomožna sredstva gozdnega obrata ter lovaj. H) Druge razstave: da se obisk razstave od strani kmetijskega ljudstva čimbolj pospeši, se bode ob raznih dnevih razstave vpriporilo konkurence i. s.: 1. Konkurenca plugov. — 2. Konkurenca orodja, s katerim se spodnjo zemljo prerahlja. — 3. Konkurenca šrotnih mlinov in ročnih gepelnov ter mašinskega obrata. — 4. Konkurenca za preše, za mrvo in slamo. — 5. Konkurenca za orodje za napravo rezanice s posebnim ozirom na varnostne uredbe. — Za zemeljske pridelke velja, da morajo razstavljene poiskušnje biti iz leta 1913, da jih je razstavljalec sam pridelal. Vsi manjvredni pridelki se odklonijo. Upati je, da se bodejo kmetje te važne razstave mnogoštevilno udeležili!

Julij Maggi. Pred kratkem so pokopali v Kemptalu (Švici), umrlega Julija Maggija in sicer v starosti 66. let. Znjam je izgubil svet moža, ki je bil izredno nadarjen in inteligenen in pri tem veliki prijatelj dela in podjetij. Najprej je posedoval več mlinov v Švici, začetkom 80 let se je pa začel baviti s problemom, kako pripraviti ljudska hranilna sredstva, katera bi se dala hitro prirediti in bi bila izvrstna, a pri tem po ceni. Po dolgo trajajočih poskusih, pri katerih se je imel bojevati z velikimi težavami, iz-

Feller vpsolala. Pismo se glasi: „Smatram za zadoščanje, da Vam danes priloženo, ravnokar došlo karto znane pisateljice Paul Maria von Egger Schmitzhausen vpošljem. Vi razvidite iz tega, da je domače sredstvo Fellerjevjev fluid z zn. „Elsafluid“ za eno novo oznanjevalko bogatejšje postalo. Ta dama je bila pred kratkim pri meni in ker je tožila o blaznih neuralgičnih bolečinah, dala sem ji eno stekleničico tega sredstva. Zdaj pride par dni po prvem poizkusu ta živahna zahvala za pač krasni uspeh. Nestrno čakam poročila o vplivu fluida pri kneginji Carolath, kar Vam bodem pozneje takoj naznanila.“ Slišali smo že mnogokrat praviti,

našel je poznate izdelke, ki so mu pozneje v celim svetu proslavili ime. Pri tem mu je v na roko in ga pospeševala „Švicarska doma delna družba“, katera se je z istim vprašanjem pečala in imela v svojih vrstah prvrake znane. Posebno se je odlikoval znani zdravnik in varniški nadzornik Dr. Schuller Mollis, kateri takoj spoznal narodni gospodarski pomen te najdbe. Vpričo svojih močnih duševnih močij in lepega značaja pridobila si je firma Maggi imenitne sodelavce; leti so mu pomagale malo podjetje povzdigniti na znatno višino. Leta 1886 ustanovil je v Regencu avstrijsko tovarno z imenom „Julius Maggi & Co.“ Ta je morala vedno bolj razširjevati, da zamore dostovati avstro-ogrski državi. Julij Maggi nadalje ustanovil več uzornih in znanih gospodarskih podjetij v največjem obsegu in oživljal je tudi znatne tovarne in društva v Parizu, Singenu (Badensko), Berlinu in Milanu. Njegovi najstarejši sodelavci, ki danes stoje na čelu Maggijevih podjetij, nadaljujejo delo umrlega njegovemu zmislu.

„Još Hrvatska ni propala“... Naš pisatelj Tebničmar nam piše: „Molim, gospodine redaktor, nisem više Slovenec; svi smo Hrvati... Pa za danes hočem vendar še slovensko govoriti, ker ne vem, je-li ste v „Slovenec“ uredništvu tudi že sami Hrvati postali. Saj veste, da zdaj ni več Slovencev, kaj? Od kje tudi! Od Spielfelda in Celovca pa do bosanske meje proti Srbiji imamo same Hrvate. Tako so nam povedali tisti gospodje, ki so „prvi“ pri nas: Korošec, Grafenauer in Sušteršič. Ne vem, zakaj se glavni klerikalni list „Slovenec“ še ni prekrstil in ni postal „Hrvat“. Pa bo že šlo, bo že šlo, — kaj potrebujemo Avstrije? Hrvatsko, veliko Hrvatsko potrebujemo. Kaplan Tone Korošec je zadnjič že oblekel „bragušo“ in pravi, da je sploh nikdar več ne sleče, čeprav se „curici“ Idi brez „braguše“ tudi dopade. Grafenauer bojkotira firmo „Zacherl“ odkar je postal tako navdušen za Balkan. Mi ljubi Miha Brenčič pa si bode nabavil namesto „pšlerskega“ žrebca same hrvatske „boše“. Spuhlju nastavl bode tudi posebnega „pandurja“, da se domači fantje vsaj ne bodejo streljali kakor Albanci in Arnavti. Samo dr. Benkovič noče sleči svojega doktorskega fraka; on pravi, da obleka ne dela ljudi in da bi v hrvatskih „opankah“ še manjši izgledal... Naši „čukri“ dobijo kmalu črnogorske kapice z rdečim „cofom“, kakor jih že imajo narodni „tamburaši“. Okoli trebuha dobijo velik pas, za katerega bodejo vtaknili tisti nož, katerega so doslej v škornjih skrivali, in tiste pištole, s katerimi so v Veliki noči pokali... Malo težavnejša je stvar za pobožne „jungfrave“ od naših „škrniclverejnov“. Za žensko hrvatsko nošo so že navdušene, samo k tej noši slišijo fejt „bodelni“; naše „jungfrave“ pa imajo većinoma take „bodelne“ kakor oženjeni vrabci. Jaz bi priporočal neko gumi-firmo v Gradcu, pa se bojim, ker je nemška. No, bo že šlo, bo že predsednica „Marijinega“ društva kaj stuhkala; saj je odprte glave, kadar zija... Eden mi naj še poiskusi zapeti pesen „Slovenec sem“ ali pa „Slovensko dekle“. Danes smemo peti k večjem tisto hrvatsko „Bunda, bunda“, ali pa „U boj u boj, mača v stročeje skače“ ali kako že gre... Nad Cuvaja pa bode mo poslali mariborskega „Stražinega“ Kemperle, po domače Gimperle. S spičastim perom stopil bode pred Cuvaja in mu v imenu spodnještajerskih Hrvatov predrl — kurje dno. Ja, Kemperle se bode žrtvoval za narod; samo

da je kratka raba tega preparata večidel zadoščala, da marsikatero boleti takoj odpravi. Poskusite tudi Vi, ako ste nahodni, hripavi, zaslinjeni, ako trpite na glavo ali zobobolu, Fellerjev „Elsafluid“. Ta preparat naj bode vedno v hiši, da se bolezen lahko takoj odpravi. Naroči naj se Fellerjev fluid z zn. „Elsafluid“ raje danes kakor jutri; na naročilo naj se napiše natanko: Lekarnar Feller v Stubici, Elsenplatz št. 241 (Hrvatsko). Stane od tega 12 malih ali 6 dvojnih ali 2 specialni steklenici franko 5 kron. — — — — —